

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 25 фебруар 2013 20:16

Полупразна сала народне Скупштине Србије приликом одржавања свечаности дана државности –доношења Сретењског устава и почетка Првог српског устанка најбоља је метафора нашег односа према обележавању значајних празника и великих историјских јубилеја. Примера нашег неодговорног и неодговарајућег односа према значајним историјским догађајима има на претек и то говори у прилог тврдњи да смо ми у великој мери изгубили свест о значају изградње, развијања и одржавања историјске свести и очувања националних интереса и традиционалних друштвених вредности.

Прошле године смо готово кришом и готово изнуђеног ангажовања наше државе обележили стогодишњицу Првог балканског рата вероватно настојећи да не доведемо у питање један од темељних стубова наше спољне политике, али и изузетно значајан услов за наставак европских интеграција – развој добросуседских односа са новонасталим државама у региону (укључујући и тзв. државу Косово). Ми још увек живимо под окриљем наметнутог идеолошког оквира да и даље непрестано морамо водити рачуна да истицање значаја наших националних интереса и обележавање значајних историјских догађаја може бити израз само великосрпског национализма који руши крхку равнотежу у нашем региону.

Начин на који обележавамо наше велике јубилеје јасно говори да још увек немамо снаге, а ни јасно изражене политичке воље да изађемо из те наметнуте идеолошке сенке и да се веома тешко и споро okreћемо изградњи и оснаживању равних исходишта наше традиције, националне и историјске свести. Не постоји већ дуго времена јасно профилисана културна политика у овој области, а улога државних органа је сведена на сервисирање спорадичних и пригодних одлука које су донете у великој изнудици и без јасне дугорочне и квалитетне стратегије када се ради о успостављању озбиљно засноване агенде за обележавање значајних историјских догађаја и јубилеја.

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 25 фебруар 2013 20:16

Сама чињеница да не постоји иницијатива за обележавање девет векова од рођења Стефана Немање, једне од најзнаменитијих историјских личности српских народа, као и да после близу седамдесет година од завршетка Другог светског рата *Вечерње новости* воде акцију за подизање споменика свим страдалницима усташког терора – од Јасеновца до Олује – најјаснија је илустрација деценијског одсуства политике у изградњи и развијању свести о значају жртава које је поднео наш народ у својој историји. О томе нам говори и однос према обележавању за српски народ и његову културу изузетно значајног јубилеја- 200 година од рођења Петра II Петровића Његоша, за кога је Слободан Јовановић рекао да у целој нашој књижевности постоји само један горостас – и то је Његош. Зато се Катарина Брајовић у тексту "Екстравагантни пустињак цетински" с пуно права пита: "Да ли је ова година врхунског јубилеја у српској култури и књижевности или нова невоља којој треба приступити што дискретније. Укратко: Су чим ћемо изаћи пред српске витезове који живе док сунце грије".

Пише: Маринко М. Вучинић
понедељак, 25 фебруар 2013 20:16

